

РЕЦЕНЗІЯ
на рукопис Романа Любарського
«Вертоград багаточвітний»

Роман Любарський – літературно обдарована особистість, що якнайповніше реалізує себе саме в образному мисленні, якому притаманна надчутлива пам'ять на розмаїття барв, динаміку відтінків, культурологічних зчеплень. Як наслідок – слово стає свідком часу, а твір – згустком підтекстів.

Новий поетичний рукопис Романа Любарського репрезентує творчі пошуки сучасника, який мусить звирити власні цінності із загальнолюдськими у нашому розхитаному світі. Збірка містить три розділи, кожен відбиває складники авторської концепції гармонійної світобудови: органічну сув'язь особистісного самоусвідомлення та світових реалій, природних ландшафтів і духовних цінностей; жагу родинного щастя і бажання захистити свого нащадка від суб'єктивних волевиявів; пошук філософських істин у поетичних осяяннях попередніх поколінь (відомі земляки – Арсеній Тарковський, Дон Амінадо представлені перекладами у розділі «Чарівний ліхтар» поряд із скарбницею розмислів Урі Цві Грінберга, чий афоризми відлунюють гарячими істинами українського Сходу: «Хто поле кров'ю зрошував в двобої, / Той гідний поле це орати навесні», «Закон для всіх один, / Як сонце чи Єрусалим» («Істина»).

Образ ліричного героя збірки «Вертоград багаточвітний» постає «між словом щирим і давнім болем», акумулює розгойдану амплітуду почувань світу, над яким нависла загроза руйнації. З розбитих скелець-споглядань, які відбивають кольори веселки й гармонію звуків, формується калейдоскоп пам'яті, над яким нависли образи мли і Чорної скелі («Кримські хоку», «Місячні хоку»). Вишукана стислість зазначених творів конденсує медитаційну споглядальність світосприйняття і засвідчує високий рівень художньої майстерності автора.

Твори, присвячені Святій землі, вирізняє аскетизм поетичного мовлення.

Поезію «Вона іде... І зорі де-не-де...» варто виокремити як художньо довершену і найглибшу за сугестивною силою впливу. Окрадений український простір (втрата дороги як символічної метафори життєвого шляху, образ туману як крадія перспективи, до якого долучено низку рецепторів), алюзія Шевченкової «Катерини» трансформуються рефреном «вона іде» у славень духовного поступу зрадженої України.

Долю творчої особистості сформульовано лаконічно: «Поет не потребує суду – / Лишень свободи три ковтки»

Художня цінність рукопису не викликає сумнівів.

Антоніна Царук